

Агите , чорбаджиете ,—
Азъ ща при Равна да дода
Веселба да са веселимъ.«
Събраше сж са агите ,
Агите чорбаджиете ,—
Златко чорбаджи между тѣхъ , —
Да пиятъ , да са веселатъ .
Христо душмане пригответи
Вовъ тая гора зелена ,
Вовъ дѣлбоките долове ,
При студените изворе ;
Та па са викна , провикна :
»О леле варе до бога ,
Хайдуци щатъ ни затриятъ !«
Тогасъ сж пушки пукнаде
И ми сж Златка убиде .

Тая пѣсень са пѣе и до днесъ .

Мой баща бѣше горски човѣкъ — овчаръ и козаръ .
Богатството му бѣше сръднийо . Когато ми са испълни-
ха дванайсетъ години , то баща ми ма зема съ себѣ
си и направи ма козарче . И така , азъ почти че по-
раснахъ въ гората при козите , — и научихъ са още отъ
малакъ да носа пушка и да цѣна човѣческата свобода .
Нека ми бжде простено да кажа , че въ нашето оте-
чество само хайдуците , овчерете и говѣдарите сж
свободни хора . Тие хора баремъ на време сж изба-
вени отъ турското робство и отъ чорбаджийските
насилия ; а за една свободна и щастлива минута много
българе сж готови да пожертвовать сичкиятъ си животъ .

Една вечеръ , като вечеряхме вече , баща ми стана ,
зема пушката си и рѣче ми : »Земь , сине , шишинето
си и иди да спишь жди кошарата .« Азъ , като